

ΕΤΟΣ 69ον

13 'Ιουτίου 2021

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 24 (3550)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Συχνά οί χριστιανοί κατηγορούμε τόν κόσμο καί τό έκκοσμικευμένο πνεύμα, τό όποίο θεωρούμε ότι είναι ή αίτία γιά τήν άπόσπαση τών άνθρώπων άπό τή ζωή τής Έκκλησίας καί τήν παράδοσή τους σέ έναν τρόπο χωρίς Θεό. Διαμαρτυρόμαστε γι' αυτό τό πνεύμα καί έντός τής ζωής τής Έκκλησίας. Καί τό έντοπίζουμε στή χρήση τής τεχνολογίας, στήν έπιείκεια σίς άνθρώπινες πώσεις, στήν έλλειψη σεμνότητας στή συμπεριφορά, στήν πρόταση γιά μικρές άλλαγές στόν τρόπο μέ τόν όποίο ή Έκκλησία άπευθύνεται στόν κόσμο.

Η άύθεντική παράδοση τής Έκκλησίας μας όμως μάς πληροφορεί ότι τό πραγματικά έκκοσμικευμένο πνεύμα, μέ τήν έννοια τής άπομάκρυνσης άπό τήν άλήθεια καί τόν τρόπο τής σωτηρίας πού μάς δίνει ό Χριστός, βρισκόταν άπό τήν άρχή έντός τών τειχών. "Όπως χαρακτηριστικά άναφέρει ό άπόστολος Παύλος στούς χριστιανούς τής Έφέσου, όταν έπρόκειτο νά άναχωρήσει άπό εκεί, «άπό άνάμεσά σας θά βγούν πρόσωπα πού θά διδάσκουν πλάνες γιά νά παρασύρουν τούς πιστούς μέ τό μέρος τους» (Πράξ. 20,30). Καί άν άναλογιστούμε, θά διαπιστώσουμε ότι δέν έχουν άλλάξει τά πράγματα είτε μέ τούς αίρετικούς είτε μέ εκείνους πού κλείνουν τήν πόρτα τής πίστης στούς λιγότερο δυνατούς είτε μέ όσους κάνουν τίς πώσεις τους κανόνα.

Η ένταξη στό σώμα του Χριστού

Αυτό συμβαίνει διότι ό άνθρωπος δέν έμπιστεύεται τήν έμπειρία τής Έκκλησίας, τήν άύθεντία του πατερικού λόγου, τή φώτιση τών μεγάλων προσωπικοτήτων πού χάραξαν ύγιεις γραμμές στή ζωή τής πίστης, άλλά μόνο τόν έαυτό του καί τίς δικές του άναζητήσεις. Κι ενώ τό κίνητρό του είναι ύγιές, καθώς άναζητεί τό κάτι παραπάνω στήν κατανόηση καί στή βίωση του λόγου καί τής χριστιανικής έμπειρίας, δέν καταθέτει τήν άνα-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. κ' 16-18, 28-36)

Ὁ Παῦλος ἀποχαιρετᾷ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔκρινεν ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἐφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατόν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἐφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὐσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρετήσαν αἱ χεῖρες αὐταί. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θείς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσήζατο.

ζήτησή του στό σώμα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἐπιδιώκει νά σύρει αὐτό τό σώμα πρὸς τή δική του λογική, τή δική του κατεύθυνση. Ἔτσι ὁ λόγος του, ἀπό λόγος ἀναζήτησης, γίνεται διεστραμμένος λόγος. Μπορεῖ νά φαίνεται ἔλκυστικός, γιατί καλύπτει καὶ ἀνησυχίες ἄλλων. Δέν εἶναι ὁμως ἀθηντικός.

Καμία ἀναζήτηση δέν μπορεῖ νά ἀποβεῖ ὑγίης ἂν δέν εἶναι ἐνταγμένη στό σώμα τοῦ Χριστοῦ, στή σπουδή τῆς Παράδοσης. Αὐτό ὁμως δέν σημαίνει στατικότητα στήν ἀναζήτηση οὔτε αἴσθημα αὐτάρκειας. Κάποιοι πιστεύουν ὅτι οἱ παλαιότεροι ἔχουν μιλήσει γιά ὅλα. Δέν εἶναι ὁμως ὑγιές νά μὴν μπορούμε νά ἀξιοποιήσουμε τή σοφία, τή γνώση καὶ τήν ἐμπειρία τῶν παλαιότερων ὡς βάση καὶ νά προχωρήσουμε στόν ὅποιο διάλογο μέ τόν ἑαυτό μας, μέ τήν ἐποχή μας, μέ τόν κόσμο μας. Ὁ λόγος τῶν παλαιότερων εἶναι τό ὄριο, εἶναι τό σύνορο στό ὅποιο ἡ ἀναζήτησή μας μπορεῖ νά αἰσθάνεται ὅτι εἶναι ὑγίης.

Ἡ συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ

Οἱ αἰρετικοί εἶναι συνήθως τελειομανεῖς. Ἐχοντας τή δίψα νά εἶναι οἱ ἐκλεκτοί, οἱ καθαροί, δέν μποροῦν νά ἀποδεχθοῦν πῶς ὁ Θεός συγκατα-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Κατά τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, ὁ Παῦλος ἔκρινε νά παρακάμψουμε τήν Ἔφεσο, γιά νά μήν καθυστερήσει στήν ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, ἀφοῦ ἔσπευδε, ἄν ἦταν δυνατό, τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς νά εἶναι στά Ἱεροσόλυμα. Ἀπό τή Μίλητο ἔστειλε καί προσκάλεσε ἀπό τήν Ἔφεσο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὄταν ἦλθαν καί τόν συνάντησαν, τοὺς εἶπε: Προσέχετε λοιπόν τόν ἑαυτό σας καί ὄλο τό ποῖμνιο, στό ὁποῖο τό ἅγιο Πνεῦμα σᾶς τοποδέτησε ἐπισκόπους γιά νά ποιμάνετε τήν ἐκκλησία τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ, τήν ὁποία συγκρότησε γιά τόν ἑαυτό του μέ τό δικό του αἷμα. Γνωρίζω ὅμως καλά ὅτι μετά τήν ἀναχώρησή μου θά εἰσβάλουν σέ σᾶς ἄγριοι λύκοι πού δέν θά ἐνδιαφέρονται γιά τό ποῖμνιο. Καί ἀνάμεσα ἀπό σᾶς τοὺς ἴδιους θά ἐμφανισθοῦν ἄνδρες πού θά διαστρέφουν τήν ἀλήθεια γιά νά παρασύρουν τοὺς χριστιανούς μέ τό μέρος τους. Γι' αὐτό, ἀγρυπνεῖτε καί νά ἐνδυμεῖσθε ὅτι ἐπί τρία χρόνια δέν ἔπαυσα νύκτα καί ἡμέρα νά νουδετῶ μέ δάκρυα τόν καθένα ἀπό σᾶς. Καί τώρα πλέον, ἀδελφοί, σᾶς ἀναθέτω στόν Θεό καί στό κήρυγμα τῆς χάριτός του, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά βελτιώσει τήν κατάρτισή σας καί νά σᾶς δώσει μερίδιο στήν κληρονομία πού δικαιοῦνται ὄλοι ὅσοι ἔχουν ἐπιτύχει τόν ἀγιασμό. Ποτέ δέν ἐπιθύμησα χρήματα ἢ χρυσό ἢ ρουχισμό. Σεῖς οἱ ἴδιοι γνωρίζετε ὅτι τίς ἀνάγκες μου καί τῶν συνοδῶν μου τίς ἱκανοποίησα μέ τά ἴδια μου τά χέρια. Μέ κάθε τρόπο σᾶς ἔδειξα ὅτι μέ τή σκληρή ἐργασία σας πρέπει νά φροντίζετε τοὺς ἀδυνάτους, καί νά ἐνδυμεῖσθε τά λόγια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος εἶπε: Εἶναι καλύτερο νά δίνεις παρά νά παίρνεις. Καί ὅταν εἶπε αὐτά, γονάτισε μαζί μέ ὄλους αὐτοὺς καί προσευχήθηκε.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

βαίνει στήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία, πῶς προσλαμβάνει τήν ἀνθρώπινη φύση καί τή συνενώνει μέ τή θεότητα, πῶς ὁδηγεῖται στό πάθος, τόν θάνατο, πῶς μέ τήν Ἀνάστασή του ἐπαναπρολαμβάνει τό ἀνθρώπινο σῶμα καί μέ τήν ἐνδοξό του Ἀνάληψη τό ἀνεβάζει στόν οὐρανό, σέ πλήρη κοινωνία μέ τόν Πατέρα. Ἀπό τήν ἄλλη, ὑπάρχουν καί ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι παραδίδονται στά πάθη τους καί θέλουν νά τά δικαιολογήσουν. Ἔτσι κρύβονται πίσω ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί καταργοῦν ὅρια καί κανόνες. Ἡ ἀγάπη φανερώνεται στή μετάνοια. Γίνεται οἰκονομία στήν ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου νά ζήσει στίς δυσκολίες τοῦ κόσμου. Δέν γίνεται ὅμως δικαιολογία περαιτέρω ἀμαρτίας.

Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι δικαιούμαστε νά ζητοῦμε ἕναν Θεό αὐστηρὸ στά παραπτώματα τῶν ἄλλων, ἕναν Θεό ὁ ὁποῖος θά εἶναι ἐπεικῆς μέ ὅσους τηροῦν τίς ἐντολές του καί θά τοὺς δίνει ξεχωριστὴ θέση σέ σχέση μέ ὅσους εἶναι φαινομενικά ἢ πραγματικά μακριὰ ἀπὸ ἐκεῖνον, ἐνῶ ὁ

13 Ἰουνίου 2021: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Τῶν ἁγίων 318 θεοφόρων πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.).»

Ἀκυλίνης μάρτυρος († 239).

Ἦχος: πλ. β΄ – Ἐωθινόν: Ι΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιζ΄ 1-13.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 20 Ἰουνίου, τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἀπόστολος: Πράξ. β΄ 1-11 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ζ΄ 37-52, η΄ 12.

Θεός εἶναι γιά ὅλους. Ὁ Θεός δέν δικαιώνει ἐκείνους τούς αὐστηροῦς πού διαπνέονται ἀπό ἓνα πνεῦμα ὑπερηφάνειας γιά τά κατορθώματά τους, κυρίως ἀσκητικά, ἀλλά δέχεται τή μετάνοια ὄλων, συγκαταβαίνοντας καί σέ ὅσους μέ πραγματική ἀγωνία καί δίψα γιά σωτηρία καί ἄλλων δίνουν τά χαρίσματά τους, ὥστε τό μήνυμα τῆς ἀληθείας νά προσελκύσει τούς καλοπροαίρετους.

Πιστοί καί ὄχι ὁπαδοί

Οἱ αἰρετικοί ἄνθρωποι ἔχουν ἱεραποστολικό ζήλο, ὁ ὁποῖος μεταφράζεται μέ τήν ἀναζήτηση καί καλλιέργεια διαπροσωπικῶν σχέσεων. Νιώθουν τήν ἀνάγκη νά πείσουν. Τό ἴδιο καί ὅσοι, στήν προσπάθειά τους νά καινοτομήσουν καί νά ἐλκύσουν μέ τίς καινοτομίες τους κι ἄλλους, μένοντας πολλές φορές στό φαίνεσθαι, ἔχουν ὄρεξη καί ἐνθουσιασμό. Ὅμως ἡ παράδοσή μας δέν θέλει ὁπαδούς στήν Ἐκκλησία ἀλλά πιστούς στόν Χριστό. Ἐκκοσμίκευση τελικά εἶναι ἡ παράδοσή μας στήν ἄμαρτία, στήν ἄρνηση τῆς ἀλήθειας, στήν παραβίαση τοῦ λόγου τοῦ Εὐαγγελίου, στήν ἄρνησή μας νά ἀκολουθήσουμε τό πνεῦμα καί τό ἦθος τῶν Πατέρων. Ἐκκοσμίκευση εἶναι ἡ ἄρνησή μας νά θέσουμε τίς σκέψεις, τόν λόγο, τίς ἐμπνεύσεις μας στό κριτήριο τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ ἐμπιστοσύνη στόν ἀριθμό ὄσων μᾶς ἀκολουθοῦν καί ὄχι στήν ταπεινότητα τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ὑπακοῆς.

Ἄς προβληματιστοῦμε λοιπόν καί ἄς ἀναζητήσουμε στή ζωή καί τή διδασχά τῶν Πατέρων μας τά πρότυπα ἐκεῖνα, τά ὁποῖα θά μᾶς βοηθήσουν νά ζήσουμε πιό γνήσια τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας καί νά μήν παρασυρθοῦμε ἀπό ἀνθρώπους πού μέ τή διαστροφή τοῦ λόγου τους θά βροῦνε τήν ἀδυναμία μας καί θά μᾶς ἀποτραβήξουν ἀπό τήν ἀλήθεια.

π. Θ. Μ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Αθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr